

ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่างๆ

ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่างๆ หมายถึงการที่นิสัยใช้คำต่างๆ ซึ่งได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท และคำสันธาน ผิดไปจากระเบียบของภาษาซึ่งปรากฏในหนังสือหลักภาษาไทย ของ พระยาอุปกิตศิลปสาร หรือ ซึ่งปรากฏในผลของการวิเคราะห์ภาษาไทยโดยใช้หลักภาษาศาสตร์ ของ ดร. วิจิตร ญาณพงศ์

ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่างๆ ของนิสิตคณะอักษรศาสตร์นี้ อาจแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท คือ

- ๑.1 การใช้คำผิดชนิด
- ๑.2 การเลือกใช้คำชนิดเดียวกันผิดคำ
- ๑.3 การใช้คำผิดรูป

1. การใช้คำผิดชนิด

การใช้คำผิดชนิด หมายถึงการที่นิสัยเลือกคำชนิดต่างๆมาใช้ในประโยคไม่ถูกต้อง เช่น ใช้คำกริยาในตำแหน่งของคำนาม ใช้คำบุพบทในตำแหน่งของคำกริยา เป็นต้น ข้อผิดพลาดในเรื่องนี้อาจแบ่งออกได้เป็น 5 ชนิด คือ

- ๑.1.1 การใช้คำกริยาแทนที่คำนาม
- ๑.1.2 การใช้คำนามแทนที่คำกริยา
- ๑.1.3 การใช้คำเชื่อมสัมพันธกร่วมกับคำอื่นๆ แทนที่คำเชื่อมประโยค¹
- ๑.1.4 การใช้คำเชื่อมประโยคแทนที่คำเชื่อมสัมพันธ
- ๑.1.5 การใช้คำบุพบทแทนที่คำกริยา

¹ดูบทที่ 1 หน้า 17

๕.1.1 การใช้คำกริยาแทนที่คำนาม

การใช้คำกริยาแทนที่คำนาม หมายถึงการที่นิสิตใช้คำกริยาในตำแหน่งของคำนาม ในกรณีที่คำกริยากับคำนามเกี่ยวข้องกัน คือคำนามนั้นเกิดจากการเติม หน่วยคำ² การ หรือ ความ หรือ เครื่อง เข้าไปข้างหน้าคำกริยา ตัวอย่างเช่น

<u>คำกริยา</u>	<u>คำนาม</u>
เรียน	<u>การ</u> เรียน
กิน	<u>การ</u> กิน
รัก	<u>ความ</u> รัก
โลก	<u>ความ</u> โลก

คำที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่างข้างล่างนี้ เป็นคำกริยา ซึ่งนิสิตควรเติมหน่วยคำ การ หรือ ความ เข้าไปข้างหน้า เพื่อให้เป็นคำนาม เพราะปรากฏในตำแหน่งต่อไปนี้

๕.1.1.1 ปรากฏข้างหลังคำกริยาแท้ ซึ่งต้องการคำนามตามหลัง

ตัวอย่างเช่น

และเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างมหาวิทยาลัย เราจะจัดให้มีการแข่งขันกับ
(ความสัมพันธ์)
มหาวิทยาลัยอื่นๆ

ข้าพเจ้าคิดว่าออกจะเป็นกล่าวอะไรที่เกินไปอยู่สักหน่อย
(การกล่าว)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

²ดร. วิจิตร ภาณุพงศ์ กล่าวไว้ว่า "หน่วยคำ (Morpheme) หมายถึง ส่วน (ของคำพูด) ที่เล็กที่สุดที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ และมีความหมายในตัว โดยอาจจะเป็นคำก็ได้ หรือเป็นส่วนหนึ่งของคำก็ได้"

และดร. อุกุม วโรตม์สิขชิตต์ กล่าวไว้ในหนังสือภาษาศาสตร์เบื้องต้นว่า "หน่วยคำเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดในภาษาที่มีความหมายคงเดิมไม่ว่าจะปรากฏ ณ ที่ใด"

ไม่ว่าเราจะทำอะไร จะไปไหน จะต้องติดต่อกับใคร เราต้องใช้การ
 พูดเป็นสื่อความหมายทั้งสิ้น
 (เครื่องสื่อความหมาย)

1.1.2 ปรากฏข้างหลังคำพบปะ ซึ่งต้องการคำนามตามหลัง

ตัวอย่างเช่น

ทหารเหล่านั้นส่วนใหญ่แล้วไม่ได้ศึกษาวิชาค่านิยมมนุษยศาสตร์ จึงมีจิตใจที่
 ยังงมงายอยู่กับโลกและอำนาจ
 (ความโลก)

ชมรมกีฬาทางน้ำได้ก่อตั้งขึ้นเกือบ 10 ปีมาแล้ว ด้วยอนุมิตี และความ
 (การอนุมิตี)
 เห็นชอบจากสโมสรนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.2 การใช้คำนามแทนที่คำกริยา

การใช้คำนามแทนที่คำกริยา หมายถึง การที่นิสิตใช้คำนามในตำแหน่งของ คำ
 กริยา คำนามที่นิสิตใช้แบ่งได้เป็น 2 แบบคือ คำนามที่ควรมีคำกริยาที่เหมาะสมนำหน้า
 และคำนามที่ควรทำให้เป็นคำกริยา

1.2.1 คำนามที่ควรมีคำกริยาที่เหมาะสมนำหน้า

คำนามประเภทนี้ ควรจะมีคำกริยาที่เหมาะสมนำหน้า และให้คำนามนั้นทำ
 หน้าที่เป็นบทกรรม หรือบทขยายกริยา

ตัวอย่างเช่น

ข้าพเจ้าเคยได้ทราบประวัติของปราสาทแห่งนี้จากการอ่านหนังสือมาบ้าง
 และจินตนาการไว้ว่าคงเป็นปราสาทที่ใหญ่โต วิจิตรพิสดารมาก
 (มีจินตนาการ)

แสงสุริยสองตอ่งพื้นน้ำ ซึ่งระลอกไหวควยสายลม
(เป็นระลอก)

ในการพบปะกันแต่ละครั้งจะมีอาจารย์ผู้มีความรู้ในเรื่องจิต เรื่องวิญญาน
และการศึกษาทางจิตเป็นอย่างดี มาปาฐกถา
(แสดงปาฐกถา)

ชมรมกีฬาทางน้ำของเรามีสระว่ายน้ำที่ใหญ่และมาตรฐาน
(ไคมาตรฐาน)

๘.1.2.2 คำนามที่ควรทำให้เป็นคำกริยา

คำนามประเภทนี้หมายถึง

ก. คำนามที่มีคำกริยาเป็นส่วนประกอบ นิสิตใช้คำนามดังกล่าวนี้ในตำแหน่งของ
คำกริยา ซึ่งที่ถูกนิสิตควรใช้คำกริยาที่เป็นส่วนประกอบนั้น และในกรณีที่ คำกริยานั้นเป็น
สกรรมกริยาและในประโยคนั้นยังไม่มีกรรมมารับ ก็ควรจะมีคำนามที่เหมาะสมตามหลังด้วย
เพื่อให้ทำหน้าที่เป็นบทกรรมของประโยค

ตัวอย่างเช่น

ข้าพเจ้าใครขอแกลงการณหลักการดำเนินงาน จุดมุ่งหมาย และนโยบาย
(แกลง)

ของชมรมให้พวกนองที่ประชุม ณ ที่นี้ไคทราบ

ข้าพเจ้าในฐานะที่ไครับเลือกให้เป็นประธานชมรมกีฬาทางน้ำ จึงขอถือ
โอกาสแกลงการณ _____ ของชมรมนี้ให้นองๆทุกคนไคทราบไว้
(แกลง) (กิจการ)

ข. คำนามที่แกลงมาจากคำกริยา นิสิตใช้คำนามดังกล่าวนี้ ในตำแหน่งของ คำ
กริยา ซึ่งที่ถูกควรจะใช้คำกริยานั้นเลย

ตัวอย่างเช่น

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติของตน เป็นภาษาที่ตนพูดได้ตั้งแต่กำเนิด
(เกิด)

1.3 การใช้คำเชื่อมสัมพันธกร่วมกับคำอื่นๆแทนที่คำเชื่อมประโยค

ข้อผิดพลาดของนิสิตในเรื่องนี้ก็คือ นิสิตใช้คำเชื่อมสัมพันธกร่วมเชื่อมประโยค 2 ประโยคเข้าด้วยกัน ซึ่งที่ถูกต้องควรจะใช้คำเชื่อมประโยค และคำเชื่อมสัมพันธกร่วมที่นิสิตใช้ ยังมีลักษณะแปลกออกไป คือมี ~~คำบุพบท~~ และคำบุพบทกับคำ การ มาประกอบข้างหน้าควย

ใช้ "ในการที่" แทน "ว่า"

ตัวอย่างเช่น

ชมรมวรรณศิลป์เป็นชมรมที่รวมกลุ่มผู้ที่มีความคิดเห็นคล้ายคลึงกันในการ
(ว่า)
ที่ภาษาเป็นสิ่งที่พึงเราะงคงาม ที่เราจะพึงใช้และแสดงออกควยการ
เขียน

1.4 การใช้คำเชื่อมประโยคแทนที่คำเชื่อมสัมพันธกร่วม

การใช้คำเชื่อมประโยคแทนที่คำเชื่อมสัมพันธกร่วม หมายถึง การที่นิสิตใช้คำเชื่อม-
ในตำแหน่งของคำเชื่อมสัมพันธกร่วม ประโยค

1.4.1 ใช้ "และ" แทน "ซึ่ง"

ตัวอย่างเช่น

ภาษาไทยมีเวลาเรียนน้อยกว่าภาษาต่างประเทศถึงครึ่งหนึ่ง และอาจ
(ซึ่ง)
จะนับเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ นิสิตขาดความสนใจ ภาษาไทยเท่าที่ควร

1.1.4.2 ใช้ "ควย" แทน "ซึ่ง"

ตัวอย่างเช่น

กลอนตอนนี้แสดงถึงความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ ควยจะเห็นจากการที่นำ
(ซึ่ง)
ของขลังติดตัวไป

1.1.5 การใช้คำบุพบทแทนที่คำกริยา

การใช้คำบุพบทแทนที่คำกริยา หมายถึงการที่นิสิตใช้คำบุพบทในตำแหน่งของ คำ
กริยา

1.1.5.1 ใช้ "ใน" แทน "แก่"

ตัวอย่างเช่น

หนทางที่จะช่วยในปัญหานี้คือ...
(แก่)

1.1.5.2 ใช้ "ของ" แทน "เป็น"

ตัวอย่างเช่น

ดวงอาทิตย์ไผ่ขึ้นมาเต็มดวงแล้ว เตรียมรับภาระของโคมประทีป แห่ง
(เป็น)
ชาวโลกอีกวาระหนึ่ง

2. การเลือกใช้คำชนิดเดียวกันผิดคำ

การเลือกใช้คำชนิดเดียวกันผิดคำ หมายถึง การที่นิสิตเลือกใช้คำชนิดเดียวกัน
ไม่ถูกต้อง เช่น คำในตำแหน่งหนึ่งในประโยคควรเป็นคำบุพบท "ของ" แต่นิสิตกลับใช้คำ
บุพบท "ใน" เป็นต้น

ข้อผิดพลาดในเรื่องนี้ อาจแบ่งออกได้เป็น 5 ชนิด คือ

- ๒.๒.๑ การใช้คำกริยาผิด
- ๒.๒.๒ การใช้คำเชื่อมประโยคผิด
- ๒.๒.๓ การใช้คำบุพบทผิด
- ๒.๒.๔ การใช้คำเชื่อมสัมพันธผิด
- ๒.๒.๕ การใช้คำกริยาวิเศษณ์ผิด
- ๒.๒.๖ การใช้คำลักษณนามผิด

๒.๒.๑ การใช้คำกริยาผิด

การใช้คำกริยาผิด หมายถึง การที่นิสิตเลือกใช้คำกริยาที่มีความหมายไม่เข้ากับข้อความในประโยคนั้น ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของประโยคนั้นผิด หรือเข้าใจไม่ชัดเจน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

๒.๒.๑.๑ ใช้คำกริยาที่มีความหมายคล้ายกัน

ใช้ "อาศัยอยู่" แทน "อยู่"

ตัวอย่างเช่น

เด็ก ๆ ซึ่งในปัจจุบันยังมีอายุไม่มากนัก ยังต้องอาศัยอยู่ในความดูแลของ
(อยู่)
ผู้ปกครอง

ในพจนานุกรมมีคำว่า อาศัย และ อยู่ โดยให้ความหมายไว้ดังนี้

อาศัย ก. พักพิง, พักนอน, พึ่ง น. ที่พัก, ที่อยู่, ที่อ้างอิง
อยู่ ก. พัก, อาศัย, ยั้ง, ยั้งมีชีวิตร, คง, ไม่ไปจากที่ เช่น อยู่บ้าน...

บางครั้งเราอาจจะใช้ อาศัยอยู่ และ อยู่ แทนกันได้ เช่น

"เขา { อาศัยอยู่ } กับพ่อแม่ของเขา"
 { อยู่ }

ใช้ "แตกแยก" แทน "แบ่งออก"

ตัวอย่างเช่น

ภาษาต่างประเทศที่มี สอนในคณะอักษรศาสตร์ แตกแยก ในหลายภาษามี
(แบ่งออก) (เป็น)
ทั้งภาษาที่ให้เลือกและที่บังคับ

กริยา แตกแยก ในพจนานุกรมแยกเป็นคนละคำ และ แบ่งออก ไม่มี มีแต่แบ่ง
พจนานุกรมได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

แตก ก. แยก, ทำลาย, งอกออก...

แยก ก. พากออกจากกัน, แยกออกเป็นแฉกๆ, แยกออกจากกัน, ไม่รวมกัน, ทำให้
ออกจากกัน

แบ่ง ก. ทำให้เป็นส่วนๆ, บินส่วน, แยกออกเป็นส่วนๆ

ในประโยคตัวอย่างนี้ คำบุพบท ใน เกินมา และเมื่อใช้กริยา แบ่งออก แทน
แตกแยก แล้ว ควรเพิ่มกริยา เป็น เข้าไปด้วย เป็น แบ่งออกเป็น

ใช้ "ถูกต้อง" แทน "ตรง"

ตัวอย่างเช่น

~~คุณวรรณคดี~~ไทยที่ได้แปลเป็นภาษาอื่นแล้วนั้น อาจไม่ถูกต้องกับของ
(ตรง)

เดิมที่เคียว

ในพจนานุกรมให้ความหมายของคำว่า ถูก ต้อง และ ตรง ไว้ดังนี้

ถูก ก. โคน, เป็นคำช่วยกริยาแสดงว่าประธานเป็นผู้ถูก, ชอบ, ควร, ตรง, ไม่ผิด

ต้อง ก. ถูก

ตรง ว. เทียง, ไม่เอียง, ไม่คด, ไม่โก่ง

ข. ที่เฉพาะที่

ความหมายของคำว่า ถูก และ ต้อง นั้นคล้ายกัน แต่ไม่คล้ายกับคำว่า ตรง และ
ในพจนานุกรมไม่ได้อธิบายคำว่า ถูกต้อง ไว้ แต่ผู้วิจัยเห็นว่า ถูกต้อง คงจะหมายถึงไม่ผิด
และคำว่า ตรง ก็ใช้ในความหมายว่า ไม่ผิด ได้

ใช้ "หย่อน" แทน "ผอนคลาย"

ตัวอย่างเช่น

วรรณคดีเป็นสิ่งที่จะหย่อนอารมณ์ของคนปัจจุบันได้เป็นอย่างดี
(ผอนคลาย)

ในพจนานุกรมมีคำว่า หย่อนอารมณ์ และ ผอน โดยให้ความหมายไว้ดังนี้
หย่อนอารมณ์ ก. พักผ่อนให้เพลิดเพลิน
ผอน ก. หย่อน, ลกหย่อน, คลาย, ถอย

แม้ว่าคำกริยาทั้งสองจะมีความหมายคล้ายคลึงกัน แต่ในประโยคนี้จะใช้แทนที่กัน
ไม่ได้ กริยา หย่อนอารมณ์ ควรจะใช้กับประธานที่หมายถึงสิ่งมีชีวิต ส่วนกริยา ผอนคลาย
ควรจะใช้กับประธานที่หมายถึงสิ่งไม่มีชีวิต

ใช้ "ปรากฏ" แทน "แสดง"

ตัวอย่างเช่น

นอกจากนั้นทางชมรมของเรายังได้สนับสนุนให้สมาชิกนำผลงานไปปรากฏ
(แสดง)
ให้ผู้อื่นเห็นอีกด้วย

ในพจนานุกรมให้ความหมายของคำ ปรากฏ ไว้ว่า ก. เห็นชัด แจ่มแจ้ง ประจักษ์
แต่ผู้วิจัยเห็นว่า คำ ปรากฏ น่าจะใช้ในความหมายที่ว่า สิ่งนั้นแสดงตัวออกมาเอง ไม่ต้อง
มีผู้กระทำ แต่ในประโยคนี้มีผู้กระทำ จึงควรใช้กริยา แสดง ซึ่งพจนานุกรมให้ความหมาย
ไว้ว่า ก. ชี้แจง, อธิบาย, บอกข้อความให้รู้, ทำให้ปรากฏขึ้น

ใช้ "จับเจ้า" แทน "จับ"

ตัวอย่างเช่น

นกเริ่มจับเจ้าอยู่บนต้นไม้เพื่อหาอาหาร
(จับ)

ในพจนานุกรมให้ความหมายไว้ดังนี้
จับเจ้า ก. เกาะ หรือนั่งอยู่หนึ่ง จับ ก. เกาะเอาไว้
 ตามความหมายในประโยคนี้ ถ้าใช้ จับเจ้า ความหมายก็จะไม่เข้ากับข้อความที่ว่า
 "เพื่อหาอาหาร"

ใช้ "คลาด" แทน "ละ"

ตัวอย่างเช่น

สีส้มต่าง ๆ หนึ่งดวงจนกระทั่งสามารถจะถึงคุณผู้พบเห็นไว้ไม่ให้ คลาด สายตา
 (ละ)
 ไปได้

ในพจนานุกรมให้ความหมายไว้ดังนี้
คลาด ก. แคล้ว เลื่อน ผิดพลาด ละ ก. ทิ้ง วาง ปลอย เว้น สละ
 ผู้วิจัยเห็นว่า คำว่า คลาด มีความหมายไปในทางว่า คอยดูไว้ไม่ให้พ้นจากสายตา
 ทำนองคอยระวัง คอยจับผิด ไม่ใช่คอยดูด้วยความชื่นชม เพราะฉะนั้นในที่นี้ควรจะใช้คำว่า
ละ

ใช้ "แต่เมื่อ" แทน "เมื่อ"

ตัวอย่างเช่น

เหล่าสุกฏาออกจากกรวงรังบินโผผินหากัษหาหารประทังชีพ และนำไป
แต่เมื่อ ลูกน้อยซึ่งคอยอยู่
 (เมื่อ)

ในพจนานุกรมอธิบายความหมายไว้ดังนี้
แต่เมื่อ ก. เจือจาง โอบอ้อมอารี เมื่อ ก. สำรอง ใ้หมากไว้กว่าที่ต้องการ
 ส่วนตัวหรือผู้อื่น
 ประโยคนี้หมายความว่า หาอาหารสำรองไว้เพื่อไปให้ลูก เพราะฉะนั้นควรจะใช้
เมื่อ

ใช้ "ก่อร่าง" แทน "ประคิษฐ์"

ตัวอย่างเช่น

เราควรที่จะซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณของพ่อขุนรามคำแหงเป็นล้นพ้นที่ได้
ทรงวิริยะอุตสาหะ ก่อร่างตัวอักษรไทยไว้
(ประคิษฐ์)

กริยา ก่อร่าง มักจะใช้เป็นส่วนนวนว่า "ก่อร่างสร้างตัว" เท่านั้น

ใช้ "เทียบเคียง" แทน "เท่าเทียม"

ตัวอย่างเช่น

ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศนับว่าเป็นวิชาหลักที่สำคัญเทียบเคียงกัน
(เท่าเทียม)

บทกริยา เทียบเคียง มีความหมายว่า นำมาเปรียบเทียบกันเท่านั้น ไม่ได้หมาย
ความว่าเท่ากัน ในที่นี้ควรจะใช้ เท่าเทียม

ใช้ "มุ่ง" แทน "ตั้ง"

ตัวอย่างเช่น

มีนักศึกษาเป็นจำนวนมากที่รักภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสอย่างมากจนมุ่ง
ป้ช้ชานจะฝึกฝนตนเองให้มีความรู้ความชำนาญในวิชาแขนงนี้ให้ใ้ใ้
(ตั้ง)
(ไว้ว่า)

ในพจนานุกรมให้ความหมายไว้ดังนี้ มุ่ง หมายถึง หมายถึง ตั้งใจไว้ ปอง
ป้ช้ชาน หมายถึง การตั้งความปรารถนา เราใช้ส่วนนวนว่า "ตั้งป้ช้ชานไว้ว่า"

ใช้ "วิวัฒนาการ" แทน "เปลี่ยน"

ตัวอย่างเช่น

การเล่นิทานแรกเริ่มนั้น มีผู้เล่าเพียงคนเดียว ต่อมาวิวัฒนาการเป็น 2
(เปลี่ยน)
คน เพื่อจะได้ลัดกันเล่า

ในพจนานุกรมมีคำว่า วิวัฒน์ หมายถึง ความเจริญรุ่งเรือง ความคลั่งตายไปใน
ทางเจริญ ในประโยคนี้ไม่ได้มีความหมายเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรือง ควรจะใช้กริยา
"เปลี่ยน" ก็พอ

ใช้ "รำลือ" แทน "เลื่องลือ"

ตัวอย่างเช่น

ขุนแผนจึงมีชื่อเสียงรำลือในความเก่งกล้าสามารถ
(เลื่องลือ)

ในพจนานุกรมให้ความหมายไว้ว่าดังนี้ รำ พุคซำๆ พรำ เลื่องลือ แข่งแซ่ รู้
กันทั่ว เป็นข่าวที่เล่ากันต่อมา ส่วนคำว่า รำลือ ไม่มี

ใช้ "สละ" แทน "ละ"

ตัวอย่างเช่น

ผู้คิดวางองทั้งหลายคงจะไม่สละโอกาสอันดีนี้
(ละ)

สละ หมายถึง ใต้ ในสิ่งที่ เป็นของตนอยู่แล้ว ส่วน ละ หมายถึง ทิ้ง สิ่งที่ตน
ควรจะได้ คือสิ่งนั้นเรามีโอกาสที่จะได้ แต่เราไม่สนใจที่จะเอา ประโยคนี้ควรใช้ ละ
เพราะพูดถึงสิ่งที่ยังไม่ได้มา

ใช้ "ไหวหวั่น" แทน "หวาดหวั่น"

ตัวอย่างเช่น

ถ้าหากจะเรียนภาษาไทย ก็จะต้องเรียนภาษาวาลีสันสกฤต เขมร ซึ่ง

นิสิตทุกคนไหวหวั่น
(หวาดหวั่น)

ในพจนานุกรมให้ความหมายไว้ดังนี้
ไหวหวั่น สั่นสะเทือน ครั่นคร้าม หวาดหวั่น หมายถึง พรั่นกลัว
ผู้วิจัยเห็นว่า ความรู้สึก ไหวหวั่น มักจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ อันเนื่องมาจากตัว
บุคคลนั่นเอง เช่น คนใจอ่อน หรือคนขี้ขลาด มักจะ ไหวหวั่น ใต้ง่าย ส่วน หวาดหวั่น
มักจะมีสาเหตุมาจากสิ่งภายนอก ทั้ง 2 คำนี้นอกจากความหมายจะคล้ายกันแล้ว เสียง
ยังคล้ายกันอีกด้วย

2.1.2 ใช้คำกริยาอื่นนำผิด
ใช้ "เป็น" แทน "ยอมนำมา"

ตัวอย่างเช่น

วิธีศึกษาที่จะให้ผลสำเร็จนั้น น้องจะต้องมีความมานะอดทนเป็นที่ตั้ง
ความพยายามเป็นผลสำเร็จแห่งงานทุกสาขา
(ยอมนำมา) (ซึ่ง)

เมื่อใช้กริยา ยอมนำมา แทน เป็น แล้ว ควรเติมบุพบท ซึ่ง ข้างหน้าคำนาม
"ผลสำเร็จ" ด้วย

ใช้ "มี" แทน "ให้"

ตัวอย่างเช่น

นิสิตต้องมีความร่วมมือกับอาจารย์ คือ ไม่คุยกัน
(ให้)

ใช้ "ไ้รับ" แทน "ไ้เห็น"

ตัวอย่างเช่น

เมื่อได้อ่านบทกลอนขุนช้างขุนแผนในตอนนี้แล้ว ท่านจะได้รับภาพของวัน
(ไต่เทิน)

สงกรานต์

ใช้ "เกิด" แทน "ขึ้น"

ตัวอย่างเช่น

นิทานเรื่องนี้เป็นเรื่องแปลก ที่ชายสองมารักหญิงคนเดียวกัน จึงทำให้
เกิดเรื่องวุ่นวายเกิดเรื่อย ๆ
(ขึ้น)

2.2 การใช้คำเชื่อมประโยค

การใช้คำเชื่อมประโยค หมายถึงการที่นิสิตเลือกใช้คำเชื่อมประโยค คำ
เชื่อมประโยคที่นิสิตเลือกใช้ผิด ได้แก่ แต่ ตั้งแต่ และ หรือ หาก เมื่อ นอกจาก แม้ว่า
แม้กระทั่ง

2.2.1 ใช้ "แต่" แทน "และ", "ตั้งแต่"
ใช้ "แต่" แทน "และ"

ตัวอย่างเช่น

มีคำกล่าวว่ "การเรียนเป็นงานประจำ กิจกรรมเป็นงานประกอบ" ซึ่ง
เป็นคำกล่าวที่น้องๆควรวัดถือเป็นอย่างยิ่ง แต่กิจกรรมของชมรมกีฬาทาง
(และ)

น่านับถือว่า เป็นกิจกรรมที่เป็นงานประกอบอย่างแท้จริง

ใช้ "แต่" แทน "ตั้งแต่"

ตัวอย่างเช่น

เรารู้สึกถึงความปรารถนาดีของผู้เขียนที่ต้องการให้เยาวชนของชาติ มี

ความรู้เรื่องประชาธิปไตยแต่ยังเด็กอยู่ นับว่าเป็นความคิดที่ดี
(ตั้งแต่)

2.2.2 ใช้ "หาก" แทน "แต่"

ตัวอย่างเช่น

...ไม่ว่าจะเป็นสมาชิกหรือไม่ ชมรมของเรายินดีต้อนรับผลงานของทุกคนเสมอ หากผู้สมัครเป็นสมาชิกนั้น ก็จะมีโอกาสได้รับ...
(แต่)

2.2.3 ใช้ "ทั้ง..หรือ" แทน "ทั้ง..และ"

ตัวอย่างเช่น

น้องๆจะได้รู้เรื่องราวต่างๆเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยของเรา ซึ่งมีทั้งครูอาจารย์หรือพวกที่มาแนะนำ
(และ)

2.2.4 ใช้ "และ" แทน "แต่"

ตัวอย่างเช่น

ในมหาวิทยาลัย น้องมีไจะมีโอกาสได้รับการศึกษาแต่เพียงอย่างเดียว และน้องจะได้มีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ เพื่อแสดงความสามารถ
(แต่)
ของน้อง

2.2.5 ใช้ "เมื่อ" แทน "นอกจาก"

ตัวอย่างเช่น

เมื่อมีการติดต่อกันระหว่างคนในประเทศเดียวกันแล้ว ก็ยังมีการติดต่อกัน
(นอกจาก)
ต่างประเทศที่มีภาษาแตกต่างกันออกไป

๑.๒.๒.๖ ใช้ "แม่กระทั่ง" แทน "แม่วา"

ตัวอย่างเช่น

ผู้สื่อข่าวออกตามหาพระอภัยมณี แม่กระทั่งอายุเพียง 3 ขวบ
(แม่วา)(จะมี)

๑.๒.๒.๗ ใช้ "โดยที่" แทน "เพื่อ"

ตัวอย่างเช่น

นางสายทองได้เปรียบเทียบให้นางพิมพิง โดยที่ให้นางพิมเชื่อว่า ถึง
(เพื่อ)
อย่างไรพลายแก้วก็ไม่ปรารถนานางสายทอง ซึ่งเป็นเพียงทาส

๒.๓ การใช้คำบุพบทผิด

การใช้คำบุพบทผิด หมายถึงการที่นิสิตเลือกใช้คำบุพบทผิดคำ คำบุพบทที่นิสิตเลือก
ใช้ผิดได้แก่คำ ของ ต่อ ใน แก่ ให้แก่ แห่ง ด้วย ถึง จาก กับ สำหรับ

๑.๒.๓.๑ ใช้ "ของ" แทน "ใน, ต่อ, สำหรับ, จาก, ให้แก่"

ใช้: "ของ" แทน "ใน"

ตัวอย่างเช่น

เสียงคลื่นกระทบฝั่งเป็นจังหวะ แต่ก็ไม่นำหวาคกลัวเท่าเสียงของอีกาที่
ประกาศถึงความเป็นใหญ่ของหมูนกนอยทั้งปวง
(ใน)

ขอใ้น้องทุกคนประสบความสำเร็จของชีวิตในมหาวิทยาลัยทุกคน
(ใน)

เราได้จัดการประกวดกลอนสครระหว่างคณะของมหาวิทยาลัย
(ใน)

จากตัวอย่างของประวัติของนิกสัน ทำให้เกิดแง่คิดที่ถึงแก่มืดมัว
(ใน)

การศึกษาตามแนวนี้ จะทำให้ผู้อ่านทราบถึงสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของ
(ใน)

สังคมไทยสมัยนั้น

ใช้ "ของ" แทน "ต่อ"

ตัวอย่างเช่น

วรรณคดีเหล่านี้เป็นที่มาของทัศนคติที่ล้าหลัง ไม่เหมาะสำหรับเยาวชน
ปัจจุบัน เป็นอุปสรรคของความก้าวหน้าของประเทศชาติ
(ต่อ)

ใช้ "ของ" แทน "สำหรับ"

ตัวอย่างเช่น

การเรียนวิชาการพูด การเขียนบทความ เป็นหลักสูตรที่ดี นับว่าน่าสนใจ
มากของวิชาภาษาไทย
(สำหรับ)

ใช้ "ของ" แทน "จาก"

ตัวอย่างเช่น

ปัจจุบันคนตรีสากลสามารถเรียกร้องความสนใจของวัยรุ่นและคนทั่วไปได้
(จาก)

มากกว่าคนตรีไทย

ใช้ "ของ" แทน "ให้แก่"

ตัวอย่างเช่น

ชมรมของเรายังประกันความปลอดภัยของสมาชิกด้วย
(ไทแก)

2.3.2 ใช้ "ต่อ" แทน "กับ, ของ, ใน, สำหรับ"

ใช้ "ต่อ" แทน "กับ"

ตัวอย่างเช่น

การรักษาพยาบาลยังไม่เพียงพอต่อจำนวนประชากร
(กับ)

พี่หวังว่าน้องคงให้ความร่วมมือต่อกิจกรรมของมหาวิทยาลัยบ้าง
(กับ)

น้องๆผู้เข้ามาใหม่ คงจะตื่นตาตื่นใจต่อบรรยากาศในรั้วสีชมพูของเราไม่
(กับ)

น้อย

ก่อนอื่นดิฉันขอกล่าวคำสวัสดิ์ต้อนรับนิสิตใหม่ทุกคน
(กับ)

ความไม่เคยชินต่อภาษามาตั้งแต่เด็ก ทำให้ยากที่จะเรียน
(กับ)

นิสิตต้องเรียนวิชาบังคับเหล่านี้ เพื่อคว้าพื้นฐานของนิสิตแต่ละคนเหมาะ
ต่อวิชาใด
(กับ)

ใช้ "ต่อ" แทน "ของ"

ตัวอย่างเช่น

น้องต่อจุกู้จักใช้วิจารณญาณในการที่จะสมัครเข้าเป็นสมาชิกในชมรมซึ่ง
น้องเห็นว่ามิใช่ประโยชน์ และไม่เสียเวลาตนเองเลย
(ของ)

ใช้ "ต่อ" แทน "ใน"

ตัวอย่างเช่น

การที่เราไปอาสาพัฒนานั้นทำให้เรามีประสบการณ์ต่อชีวิต
(ใน)

ใช้ "ต่อ" แทน "สำหรับ"

ตัวอย่างเช่น

ครูเป็นบุคคลสำคัญต่อเด็กมาก
(สำหรับ)

2.3.3 ใช้ "ใน" แทน "เกี่ยวกับ, ท่ามกลาง, ของ, กับ"

ใช้ "ใน" แทน "เกี่ยวกับ"

ตัวอย่างเช่น

นอกจากนี้ทางชมรมยังจัดให้มีการสัมมนากันขึ้น ในปัญหาต่างๆที่อยู่ใกล้ตัว
(เกี่ยวกับ)

เรา

ใช้ "ใน" แทน "ท่ามกลาง"

ตัวอย่างเช่น

นอกจากเราจะมีโอกาสทำงานตามความถนัดแล้ว เราก็จะได้พักผ่อนใน
(ท่ามกลาง)

ธรรมชาติอันสวยงาม

ใช้ "ใน" แทน "ของ"

ตัวอย่างเช่น

เราควรจะซำบซึ้งในพระมหากษัตริย์คุณในพ่อขุนรามคำแหงเป็นลัษนพณ
(ของ)

การเรียนภาษาไทยเป็นหลักรัฐทรีที่สำคัญที่สุดในการเรียนในคณะอักษร
ศาสตร์
(ของ)

ใช้ "ใน" แทน "กับ"

ตัวอย่างเช่น

นอกจากนี้ยังมีอุปกรณคานโสศทศนศึทศนทรีที่จะช่วยให้นิสิตมีความเคยชิน
ในภาษาต่างประเทศยั้งขึ้น
(กับ)

เราต้องอ่านหนังสือทำความเข้าใจในโยทศนทรีต่างอยู่ตลอดเวลา
(กับ)

2.3.4 ใช้ "แก่" แทน "กับ, ของ"

ใช้ "แก่" แทน "กับ"

ตัวอย่างเช่น

น้องต้องให้ความสนใจแก่กิจกรรมของมหาวิทยาลัยบ้าง
(กับ)

ก่อนอื่นผมต้องขอแสดงความยินดีแก่ทุกท่าน
(กับ)

...จึงควรที่อาจารย์จะทำความเข้าใจแก่นิสิตให้มากยิ่งขึ้นกว่านี้
(กับ)

ใช้ "แก่" แทน "ของ"

ตัวอย่างเช่น

กลอนเสภาที่นิยมแพร่หลาย เป็นที่รู้จักแก่คนทั่วไป
(ของ)

วรรณคดีบางเรื่องในสมัยกรุงศรีอยุธยาแล้วล้าหลัง ไม่เหมาะสำหรับเป็น
แบบเรียนแก่เยาวชน
(ของ)

2.3.5 ใช้ "ให้แก่" แทน "กับ"

ตัวอย่างเช่น

ภาษาเป็นสิ่งที่ใช้สื่อความหมายซึ่งกันและกัน ทำให้มนุษย์มีการติดต่อแลกเปลี่ยน
เปลี่ยนความคิดของตนให้แก่ผู้อื่นได้
(กับ)

2.3.6 ใช้ "แห่ง" แทน "ใน"

ตัวอย่างเช่น

น้องๆผู้เข้ามาใหม่ คงจะตื่นตาตื่นใจกับบรรยากาศแห่งรั้วสีชมพูของเรา
(ใน)

ข้าพเจ้าในนามของประธานชมรมนาฏศิลป์ไทยแห่งปีการศึกษา 2516..
(ใน)

2.3.7 ใช้ "ด้วย" แทน "ใน"

ตัวอย่างเช่น

ความคิดอันนี้เป็นอิทธิพลของระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ซึ่งครอบงำจิตใจ
ใจของคนไทยมาช้านาน จึงมีอาจแก่ได้ด้วยระยะเวลาสั้นๆ ด้วยการ
(ใน)

อภิปราย

2.3.8 ใช้ "ถึง" แทน "เกี่ยวกับ"

ตัวอย่างเช่น

จากข้อความนี้ ทำให้เราได้ความคิดถึงประเพณีของไทยเราอันมีมาแต่
(เกี่ยวกับ)

โบราณ

...มีการสอนวิชาวรรณคดีไทย เพื่อให้ให้นิสิตมีความรอบรู้ถึงวรรณคดี
(เกี่ยวกับ)

ประเภทต่างๆ

หลังจากได้ศึกษาจบ 2 ปีแล้ว นิสิตจะมีความรอบรู้ถึงลักษณะสำคัญๆใน
(เกี่ยวกับ)

ภาษาไทย

2.3.9 ใช้ "จาก" แทน "ตาม"

ตัวอย่างเช่น

อุดมคติย่อมเปลี่ยนแปลงไปได้จากสภาพแวดล้อม เช่นวัยและการศึกษา
(ตาม)

2.3.10 ใช้ "กับ" แทน "สำหรับ"

ตัวอย่างเช่น

ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่จำเป็นกับเราทุกคน
(สำหรับ)

2.3.11 ใช้ "สำหรับ" แทน "ต่อ"

ตัวอย่างเช่น

นอกจากเราจะมีน้ำใจไมตรีเชื่อมแหว่ระหว่างกันแล้ว เรายังมีหน้าที่ที่จะ
ต้องเอื้อเฟื้อและกระทำสำหรับคนอื่นด้วย

(ต่อ)

๒.๔ การใช้คำเชื่อมสัมพันธึก

การใช้คำเชื่อมสัมพันธึก หมายถึงการที่นินิตเลือกใช้คำเชื่อมสัมพันธึกคำ คำเชื่อมสัมพันธึก ได้แก่ คำ ที่ ซึ่ง อัน และคำสรรพนามบางคำซึ่งอาจใช้เป็นคำเชื่อมสัมพันธึกได้ ได้แก่ คำ ผู้

ใช้ "อัน" แทน "ผู้"

ตัวอย่างเช่น

ห้องฟ้าเบื้องหลังค้อยสุเทพ เริ่มมีสีแดงอมส้มระเรื่อขึ้นมาทีละ
น้อยราวกับช่างอันชำนาญศิลปกำลังบรรจงแต้มสีลงบนผืนผ้าใบ
(ผู้)

๒.๕ การใช้คำกริยาวิเศษณ์

พระยาอุปทิศศิลปสาร ได้ให้คำอธิบายไว้ว่า "คำวิเศษณ์ที่ใช้ประกอบกริยา คุณศัพท์และวิเศษณ์ด้วยกัน เราเรียกว่า กริยาวิเศษณ์"³

ดร. วิจิตร ณ ภาณุพงศ์ ได้ให้คำอธิบายไว้ว่า

หมวดคำกริยาวิเศษณ์ คือคำที่ปรากฏหลังคำกริยา ในตำแหน่งช่องว่างของกรอบประโยคทดสอบกรอบใดกรอบหนึ่งข้างล่างนี้ คือ

(๕) นาม กริยากรรม _____
ค.ย. ชาว สวย จึง

(๖) นาม ชวหน่ากริยา กริยากรรม _____
ค.ย. เพื่อน จะ ไป ก่อน

คำที่ปรากฏในตำแหน่งช่องว่างในกรอบประโยค (๕) และ (๖) ได้

³พระยาอุปทิศศิลปสาร, หลักภาษาไทย (พระนคร : 2514) หน้า 87

และมีข้อแม้ว่า จะต้องไม่ใช่คำกริยา ไม่ใช่คำช่วยหลังกริยา ไม่ใช่คำหลังกริยา และไม่ใช่คำลงท้าย จึงจะถือว่าเป็นคำกริยาวิเศษณ์

การใช้คำกริยาวิเศษณ์ชนิด หมายถึง การที่นิสัยเลือกใช้คำกริยาวิเศษณ์ชนิดคำ คำกริยาวิเศษณ์ที่นิสัยใช้ผิด ได้แก่ คำ อย่างไร ที่เดียว

2.5.1 ใช้ "อย่างไร" แทน "อย่างไร้"

ตัวอย่างเช่น

...ซึ่งง่ายต่อทุกคนที่จะปฏิบัติ โดยไม่เสียเวลาแต่อย่างไร
(อย่างไร้)

ชมรมปราชญ์กล้าเต็มใจต้อนรับน้องๆทุกคนเข้าเป็นสมาชิก โดยไม่ต้องสอบคัดเลือกแต่อย่างไร
(อย่างไร้)

2.5.2 ใช้ "ที่เดียว" แทน "เหลือเกิน"

ตัวอย่างเช่น

หมอกที่จับกลุ่มหนาอยู่เมื่อก่อนหน้านี้ ค่อยๆจางหายไป แต่ยังไม่หมดเสียที่เดียว บรรยากาศช่างน่าประทับใจเสียที่เดียว
(เหลือเกิน)

2.6 การใช้คำลักษณนามผิด

การใช้คำลักษณนามผิด หมายถึงการที่นิสัยเลือกใช้คำลักษณนามผิดคำ คำลักษณนามที่นิสัยเลือกใช้ผิด ได้แก่ คำ แห่ง ประการ

2.6.1 ใช้ "แห่ง" แทน "อย่าง"

ตัวอย่างเช่น

บันไดของคอบุสเทพทำเป็นรูปปั้นนาคเลื้อย ซึ่งเป็นศิลปะที่งดงามแห่ง
หนึ่ง (อย่าง)

2.6.2 ใช้ "ประการ" แทน "อย่าง"

ตัวอย่างเช่น

บริเวณภาคเหนือนี้เราจะเห็น~~ว่า~~ไม้สักมีมากจริงๆ นับเป็นสินค้าออกของ
ไทยที่สำคัญประการหนึ่ง
(อย่าง)

3. การใช้คำฉิดรูป

การใช้คำฉิดรูปนี้ หมายถึง การใช้คำนามฉิดรูป คำนามที่นิสิตใช้ฉิดนี้ เป็นคำนามที่
เกิดจากคำกริยา คือเกิดจากการเติมหน่วยคำ การ หรือ ความ เข้าไปข้างหน้าคำกริยา
เหล่านั้น แต่นิสิตเติมฉิด คือใช้ การ แทน ความ และใช้ ความ แทน การ นอกจากนี้ยังมี
ข้อฉิดพลาอีกแบบหนึ่ง คือนิสิตเติม ความ เข้าไปข้างหน้าคำที่เป็นคำนามอยู่แล้ว

3.1 ใช้ "การ" แทน "ความ"

ตัวอย่างเช่น

ชมรมพยายามหาข่าวสารการเคลื่อนไหว ความก้าวหน้า สิ่งแปลกๆใหม่ๆ
(ความเคลื่อนไหว)

มาเผยแพร่แก่สมาชิก

การให้แสดงการคิดเห็นยังไม่ค่อยมี
(ความคิดเห็น)

...เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ที่ศึกษาได้เลือกตามความถนัด และการสนใจ
(ความสนใจ)

ในปัจจุบันยังคงมีการเชื่อเรื่องเวรกรรมอยู่
(ความเชื่อ)

เราจึงสร้างขึ้นเป็นเรื่องราว ให้มีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน มีการตื่น.
(ความตื่นเตน)

ตื่นและการผจญภัย

3.2 ใช้ "ความ" แทน "การ"

ตัวอย่างเช่น

เราเปิดโอกาสให้คนต่างชาติเข้ามาลงทุนในประเทศเรา เพราะเราคิดว่าเขาทำดีกว่าเรา และจะได้มีสินค้าที่ดีไว้ใช้ ความคิดอันนี้เกิดจากความ
(ความถูกต้อง)
(ความ)

ถูกสินค้าไทยด้วยกัน

ข้าพเจ้าเกิดความปลื้มปิติเป็นอย่างยิ่ง ที่เห็นพระพุทธศาสนาของไทยเรานี้
ได้รับความท่านำรุ่ง
(การท่านำรุ่ง)

ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าทุกคนได้มาใกล้ชีวิตธรรมดาเช่นนี้ จะช่วยให้ ขจัด
ความรู้สึก โลก โกรธ หลง และความแก่งแย่งซึ่งก็ชิงเด่นกันได้มาก
(การแก่งแย่ง)

สมาชิกของชมรมก็จะมีโอกาสได้ร่วมในกิจกรรมนี้ด้วยการให้ความต้อนรับ
(การต้อนรับ)

และอำนวยความสะดวกต่างๆแก่นักศึกษาชาวต่างประเทศ

มนุษย์ยังต้องการความพักผ่อนทางอารมณ์อยู่บ้าง
(การพักผ่อน, พักผ่อน)

สำหรับตัวอย่างสุดท้ายนี้อาจจะใช้ การพักผ่อน ซึ่งเป็นคำนามทำหน้าที่เป็นกรรม
ของกริยา ต้องการ หรือใช้ พักผ่อน ซึ่งเป็นคำกริยา ซ้อนกับกริยา ต้องการ ก็ได้

3.3 ใช้ "ความ" เติมข้างหน้าคำนาม

ทำให้บรรดาข้าราชการบริพารทั้งหลายคลายความที่สุमानะ /
(X)